

Blíží se třicáté výročí pádu komunismu

Jako ozvěna v horách i komunismus se v různých variacích vrací po třiceti letech do naší současnosti. Často si říkáme, jak je to vůbec možné, že se tehdejší poražení stali dnešními vítězi. Když jsme my a naši rodiče odmítali na konci roku 1989 další pokračování totalitní moci a její zvůle, stál dnešní premiér na druhé straně barikády a takticky vyčkával. Na stejné straně stáli i dnešní soudruzi z Komunistické strany, kteří nás dnes opět kádrují a rozhodují o existenci vlády. Svůj k svému chtělo by se říci. Ti, kteří volí bývalé i současné soudruhy zažívají své normalizační dějá vu. Symbióza salonních dobře vypasených proletářů a posttotalitního oligarchy určuje ráz dnešní doby. A jejich voliči se fixují na bázi emoční a existenční závislosti, ne nepodobné té z éry husákismu. Kompars jejich představení je obsazen nezralými polotovary z Lidového domu. Ideální konstelace pro Babišovo uchvácení státu s podporou ostatních oligarchů z bývalé rudé stáje jejich stvořitelů.

Tehdy před 30 lety byl Andrej Babiš spolupracovníkem represivní složky socialistického státu československé StB. Organizace namířené proti lidem, kteří neschvalovali komunistický totalitní režim a nesvobodu. Na tomto faktu se dodnes nic moc nezměnilo, snad kromě jiné formy počínání Andreje Babiše. Schémata myšlení, uvažování a rozhodování jsou u něj stále stejná, jen hraje na větším hřišti a posunul se do čela jeviště s novými maskovacími mimikry. Nenávidí stejný typ lidí jako tehdy.

Tehdy si plnými doušky užíval svých privilegií udavače a připravoval se spolu se svými lidmi na zpětné získání moci a kapitalizaci svých pozic. Udavači a kádři StB byli zcela jistě také historicky vedeni sovětskými instrukcemi, jak nakládat s domorodci a řídili se na našem území jejími pokyny.

Nejde o žádné vyvolávání emocí. Je však důležité si právě nyní připomenout jen několik bodů takových instrukcí. Politické odpůrce je třeba dehonestovat, existenčně likvidovat, a jejich činy kriminalizovat, nepřipustit rehabilitaci osob odsouzených v politických procesech, zajistit, aby všechny právní a správní výroky byly těžko srozumitelné a nejednoznačné. Mnoho dalších pokynů, jak manipulovat s lidmi, jak lidem vládnout, jak jim odebírat majetky, jejich důstojnost a svobodu, a dokonce životy, provázelo naši společnost od roku 1948. A dodnes jsme se s touto minulostí nevyrovnali, právě proto se nám skrytě v soft variantě vrací. Sovětské instrukce nahradily dnes ty ruské z dílny stratégu hybridní války. Jsou obdobné, jen ještě rafinovanější a přizpůsobené dnešním reáliím. Normalizační doba není u nás jen rehabilitována, ona je občas i oslavována. Mocenský kumpán našeho premiéra prezident republiky se učí jezdit způsobem, jak stabilizovat společnost do komunistické diktatury v Číně. A my na to jen nevěřícně zíráme. 17. listopad není oblíbeným dnem v jejich kalendářích. Musí ho nějak přečkat, nejlépe v přestrojení brzo ráno. Je jedno, jestli byl někdo komunistou z přesvědčení či z profitu. My máme v čele země představitele, kteří stihli obojí.

Po roce 1989, po pádu opony mezi východem a západem se omluvili Američané za konkrétní činy během některých ne zcela zdařilých expanzí, Japonci za vojáky v Indočíně, Němci za své nacionální socialisty, Češi za činy jednotlivců při odsunu Němců. Nástupnická strana Komunistické strany Československa, Komunistická strana Čech a Moravy se však nikdy důsledně neomluvila za utrpení způsobené občanům při kolektivizaci venkova, za utrpení vězňů v komunistických lágrech, za žití ve lži a strachu několika generací, za dovedení jednoho z nejnáročnějších států meziválečné Evropy na úroveň rozvojové země za dobu 40 let budování socialismu. A avantgardou a mocenskou pákou tohoto komunistického totalitarismu byla její tajná služba StB.

Také se ptáme ještě dnes, proč si mohli sovětští vítězové druhé světové války počínat tak bezohledně a bezostyšně i v zemích stojících na straně vítězů. Do značné míry i díky rodům lokajských příslušníků tehdejší státní bezpečnosti v těchto zemích. Ty pak dědičně předávali své privilegované postavení v StB svým dětem. Dnes zde máme jejich nástupnickou generaci znovu v akci. Mladí Grebeníčkové a jemu podobní. Mějme na mysli, že Andrej Babiš je jeden z nich, profesionální vyškolený lhář a zloděj. A ani mu to nepřijde nemravné, neboť vůbec nezná etický rozměr bytí, významy slov pokora, stud, morálka... Lídr bez mravních imperativů je pak schopen doslova všeho, včetně obludné manipulace celé společnosti. A vystavuje tím nelichotivou vizitku naší zemi. On ví, mimo jiné, že by bez svých komunistů neměl žádnou vládu.

To, po čem touží dnes Rusko, jsou hmatatelné plody jejich nové války (hybridní) a poté neomezená expanze jejich moci a doktrín. Znovu se tak vrací zvrácené snahy jít vstříc totalitě podle vzoru Putinovy chunty s cynickým pohrdáním skutečných tužeb občanů. A to přesto, že v Rusku existuje praktický důkaz, že socialismus (dnes jakože řízená a regulovaná polo demokracie) není cesta ke svobodě, nýbrž ve finále k diktatuře nejběsilejšího druhu. Putinův režim chce získat v zemích bývalé sféry vlivu znovu svůj vliv a u nás při tom spoléhá na své věrné a vyškolené kádry z StB, s vazbou na KGB. K nim se přidali lokajové nové generace s praporem neohrožených obhájců národních zájmů.

Naštěstí je dnes ČR díky polistopadovým politickým reprezentacím (a zejména díky Václavu Havlovi), doufejme pevně zakotvena v NATO a v EU. Ale hlavně jsou zde občané, kteří ctí demokracii a hodnoty svobody. To oni dávají nyní svojí přítomností na veřejných protestech najevo odhodlání čelit pokusům o návrat zvučely totality a uchvácení moci komunistickými pohrobky. To je ta naděje i víra, že tomu jejich „rudému bratrstvu kočiči pracky“ se restart normalizačního režimu nejen nesmí, ale ani nemůže zdařit.

Z vůle prezidenta a dalších představitelů v politických pozicích zde máme premiéra s mínusovým kreditem mezinárodního podvodníka, s minulostí u StB a kariérního člena KSČ, což mu dalo celoživotní smysl bytí a pocit privilegovaného postavení. Občany ČR bere jen jako druhotnou surovinu, jako spotřební zboží s omezenou trvanlivostí. Komunikuje s občany České republiky pouze jazykem lži a falešných slibů. Druhá část jeho činnosti spočívá v bezohledném zneužívání svého postavení v osobní prospěch. Právě proto tak plamenně hovoří o tom, jak všeci kradnú. A vyvolává běsi nenávisti a závisti ve společnosti, u těch, kteří jsou zvyklí následovat vůdce a oficiální kurs. Jeho drzost a pohrdání těmi, kteří nejsou součástí jeho firemní ideologie jsou bezmezné a zvrácené zároveň.

Dočasná převaha lži a nenávisti nás nesmí odradit, ba naopak je třeba odhodit autocenzurní záklopky, strachy a obavy a nebát se vyjádřit svůj osobní a občanský postoj. Mnozí z nás se cítí již opakovaně zklamání a možná i oklamání. To nás však nesmí demotivovat. Naopak, je nejvyšší čas nazývat věci správnými a pravými jmény.

Většinou vůli lidu nemůže být slepá tolerance k masivním krádežím, ke kolosálním střetům zájmů a k pošlapávání principů férové soutěže a právního státu. Andreji Babišovi patří náš jeden velký dík, a sice za to, že nás sjednotil, že nám ukázal mantinely zvučely, které jsou pro nás již nepřekročitelné. Nesmíme se nechat vláčet jeho ostudou jako manipulované stádo. Nás si nekoupil a nekoupí.

Andrej Babiš a jeho komunistická a postkomunistická kamarila si ještě stále dělají naději, že oklamou a zastraší veřejnost křikem, že právo ohnou opět ve svůj prospěch, a pak tento stav

zafixují a z nás občanů opět udělají pouhé nesvobodné slouhy a otroky. Sorry. Česká a moravská náměstí mu posílají jasný vzkaz – mají toho dost.

S gaunery se nesmlouvá a nehledá kompromis. Gaunery je třeba porazit a poslat do patřičných mezí. Bylo by prohrou každého z nás, když máme ještě základní skelet demokracie a máme možnost skutečného střetu s takto nebezpečnou a dobře organizovanou skupinou komunistů a exkomunistů, se tomuto nezbytnému střetu vyhnout. Naopak, je třeba ten střet absolvovat až na dřevě. Zvítězit v něm je pro demokracii dnes nezbytné. Už jenom proto, že před 30 lety nám demokracii přinesl spíše mezinárodní vývoj a prohra Ruska ve studené válce, více než naše většinová vlastní vnitřní síla. Tak jsme tehdy už byly komunismem většinově zlomeni. A neseme si to stigma dál. I teď nám mezinárodní společenství pomohlo pojmenovat kdože nám to vlastně vládne. A to mezinárodní společenství bedlivě sleduje, jak si Češi s touto situací poradí, zda jsou schopni plnohodnotného modelu dospělé demokracie anebo se nechají umlátit komunistickými fígly, triky a zastrašováním. Nejhorší na komunismu je to, co přichází po něm. Prorocká slova Adama Michnika.

Odchod desperáta do propadliště dějin či do výkonu trestu bude provázet pachů mimořádně drzých a nebezpečných výkřiků nenávidějících občanskou společnost. Tu společnost, kde platí obyčejná pravidla slušnosti lidského soužití, kde fungují sebezáchovné záklopy vůči netoleranci a nesvobodě. Takovou opravdu svobodnou společnost máme nyní možnost poprvé od vzniku naší republiky skutečně budovat a zasloužit se o ni. Už víme lépe kdo je kdo a čeho je schopen. Měli bychom být ostražitější a nehledat dohody s ďábly s kágebáckou výbavou, a to ani s jejich potomky a mladými zbrojnoši.

Na tom se musíme podílet my všichni a nést svůj osobní podíl odpovědnosti (i s nemalou mírou rizika) musíme také všichni. Nepromarněme dnes osudovou možnost, nedovolme darebákům ovládat a zotročovat náš posvátný dar života. Žijme v demokracii a v úctě ke svobodě a vládě práva., které nesmí být selektivní, a které ctí férovou soutěž ve všech sférách společnosti.

Není nutné soudit všechny slepé následovníky rafinované manipulace, ale tvůrce zla je třeba odsoudit bez nepatřičného sentimentu. Oni s námi také nemají slitování. Doufejme v rozumné propojení občanského vzdoru a politické opozice a přispějme k tomu. Zlomová doba si žádá silné vůdce, kteří vyvedou zemi z marasmu a vrátí ji mezinárodní reputaci a také vrátí důvěru občanů ve svůj stát a jeho instituce. Doba k tomu již nazrála, respektive asi již přezrála...

Třicáté výročí nás zavazuje k akci, která rehabilituje náš předchozí ne příliš aktivní postoj. Před třiceti lety jsme se přihlásili k jasně definovaným hodnotám. Teď je ta chvíle o ně svést zásadní zápas. Kdo, když na my? Kdy, když ne teď?

Petr Havlík, 14.6.2019